

[Merethe Due Jensen]

synet til filmproducenterne. En censur bestående af folk fra filmbranchen er helt i skoven. En filmcensur skal være fuldstændig uafhængig. Vi skal ikke have ræven til at vogte gæs.

Jeg må med disse bemærkninger totalt afvise lovforslaget og appellere til Folketinget om ikke at give efter over for den farlige tendens til at ophæve de få moralske og etiske regler, der er tilbage, for at beskytte de svage.

(Kort bemærkning).

Ebbe Lundgaard (RV):

Det er fru Merethe Due Jensens udlægning af mit indlæg, der bringer mig herop. Jeg forsøgte at være sarkastisk i forhold til Fremskridtspartiets argumentation, som jo gik på, at i Sverige, hvor man har et forbud mod alkohol, får svenskerne et forkvaklet forhold til spiritus. Hvis det skulle overføres på forslaget her, siger jeg, at så er der ingen risiko i Danmark, for vi har jo ikke noget forbud mod at se voldsfilm derhjemme!

Det betyder ikke, at jeg accepterer, at vi gør det, og jeg tror ikke, det hjælper os til ikke at blive forkvaklede; det var kun for at være kritisk over for Fremskridtspartiets argumentation. Så jeg tror ikke, vi er så uenige i grundsynspunkterne.

Blot denne korrektion, så det ikke står som den tolkning, fru Merethe Due Jensen lagde i det; den holder ikke i forhold til det, jeg sagde.

Pia Kjærsgaard (FP):

Tiderne skifter, og en af de love, som samfundet afgjort er løbet fra, er loven om, at staten skal bestemme, hvilke film forskellige aldersgrupper i Danmark må se. Hvis der overhovedet nogen sinde har været nogen argumenter for at have en sådan lovgivning, kan disse argumenter ikke længere bruges, idet loven er fuldstændig umulig at håndhæve.

De film, børn og unge i dag ikke må se i biografen, kan de pågældende se på video eller på tv i metermål. Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at der i stedet kan påsættes en slags varedeklaration på film af alle slags. Branchens distributører bør selv udpege et panel, der kan vurdere filmene og give dem en anbefaling. En sådan anbefaling kan indeholde en bedømmelse af både pædagogiske, kunstneriske og underholdningsmæssige kvaliteter. Det er imidlertid ikke nødvendigt at lave nogen

lovgivning for at danne et sådant panel, som branchen selv vil finde vigtigt i filmcensurens fravær.

Det er jo umuligt at stoppe voldsvideoerne. Der cirkulerer i dag så mange voldsvideoer blandt børn og unge, at uanset om man nu starter censuren af videoen eller ej, vil markedet alligevel være dækket. Desuden er det en kendsgerning, at det forbudte virker utrolig tiltrækkende på unge, der skal afprøve samfundets og forældrenes grænser. De unge kan således sagtens finde veje til at omgå censuren.

Det, at der overhovedet eksisterer en lov om filmcensur, er at indskrænke grundlovens frihedsrettigheder og strider kraftigt mod de vesteuropæiske frihedsidealer. Det er således kun et argument mere for at ophæve denne overflødige lov, der årligt koster de danske skatteydere cirka 1 mio. kr.

Forbrugerne af film har ikke meget ud af den negative vejledning, som filmcensuren er udtryk for. De burde, hvis der overhovedet skal eksistere et organ på området, snarere hjælpes af det fremtalte positive panel oprettet af branchen – et forslag, Statens Filmcensur i øvrigt selv er kommet med. Et positivt anbefalingspanel vil have den fordel, at det vil være af kommerciel værdi for distributørerne og udmærket for forældre, der vil give deres børn kvalitet, og for tv-stationer, der vil købe film.

Kulturministeren var utrolig bange for, at der var nogle, der kunne lide alvorlig skade. Det kan man godt være, uanset om man er kulturminister eller blot menneske i det her samfund. Jeg er bare dybt uenig med kulturministeren i, at det er Folketinget, der skal vurdere, hvor folk kan lide skade. Det er naturligvis ikke noget, vi kan blande os i.

Jeg var temmelig overrasket over den konservative ordførers, fru Grethe Fenger Møllers, ordførertale, for det må jo være fru Grethe Fenger Møller bekendt, at den tidligere konservative kulturminister, fru Grethe Rostbøll, faktisk var fremme med nogle tanker om at ophæve filmcensuren – det ligger vel halvandet år tilbage. Fremskridtspartiet gik og ventede på forslaget, og da det ikke kom, besluttede vi selv at fremsætte det. Det er kedeligt, at det ikke er den tidligere kulturminister, der kan tage til genmæle imod det, men jeg må nok sige, at ud fra den betragtning overraskede den konservative kulturordførers ordførertale mig temmelig